

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/114/2017
Identifikačné číslo spisu:	2512213363
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2512213363.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobkýň 1/ K. H., bývajúcej v N., C., 2/ K. K., bývajúcej v N., K., obe zastúpené splnomocnencom Procházka & partners, spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Búdkova 4, IČO: 36 854 948, v mene ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Radoslav Procházka, proti žalovanému Trnavský samosprávny kraj, so sídlom v Trnave, Starohájska 10, IČO: 37 836 901, zastúpenému JUDr. Petrom Sopkom, účastníkom združenia advokátov SOPKO | FLORIŠ | SPÁL, so sídlom v Trnave, Paulínska 24, o náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 8C/353/2012, o dovolaní žalobkýň proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 26. októbra 2016 sp. zn. 23Co/627/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol rozsudkom z 8. júna 2015 č. k. 8C/353/2012-234 o časti veci tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť každej zo žalobkýň sumu 8.074,68 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku a sumu 360,52 eura mesačne s účinnosťou od 1. júna 2015 vždy do posledného dňa príslušného mesiaca, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Vo zvyšku tejto časti žalobu žalobkýň zamietol.

2. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 26. októbra 2016 sp. zn. 23Co/627/2015 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobkyne dovolanie. Dovolanie odôvodnili dovolacím dôvodom uvedeným v ustanovení § 431 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), ktorý konkretizovali dôvodom zmätočnosti podľa § 420 písm. f) C. s. p. (t. j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Žiadali preto rozhodnutie odvolacieho súdu zmeniť, alternatívne zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalobkyni nevyužil.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas na oprávnenými osobami zastúpenými advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), sa zaoberal bez nariadenia pojednávania prípustnosťou dovolania a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyni je potrebné odmietnuť.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

7. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak konanie trpí niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a) až f) citovaného zákonného ustanovenia.

8. Spoločným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 C. s. p. je, že musí ísť o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Vecou samou treba rozumieť predmet konania tak, ako bol vymedzený v žalobe a o ktorom má byť v konaní vecne rozhodnuté, pričom súd rozhoduje vo veci samej rozsudkom (§ 212 ods. 1 C. s. p.). Rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je také rozhodnutie, po vydaní ktorého sa vec s konečnou platnosťou ukončí; súd už ďalej vo veci samej nekoná a nerozhoduje. Ak preto dovolateľ vyvodzuje prípustnosť (a súčasne dôvodnosť) dovolania z ustanovenia § 420 C. s. p., dovolací súd musí najskôr posúdiť, či sa dovolaním napáda rozhodnutie vo veci samej, prípadne rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

9. V preskúmvanej veci žalobkyne napadli dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a prípustnosť dovolania vyvodzovali výlučne z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Dovolací súd sa preto z hľadiska prípustnosti dovolania zaoberal posúdením, či dovolanie žalobkyni smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, resp. proti rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. V súlade s vyššie uvedeným dospel k záveru, že v prípade kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu nejde o rozhodnutie vo veci samej a ani rozhodnutie, ktorým sa konanie končí a teda o rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie podľa § 420 C. s. p. prípustné. K rovnakému záveru Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel už v uznesení z 19. januára 2017 sp. zn. 3 Cdo 236/2016, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 19, ročník 2017. Dovolací súd na toto rozhodnutie odkazuje s tým že, nemal žiaden dôvod v tejto veci sa od jeho záverov odchýliť.

10. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že žalobkyne napadli dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému nie je dovolanie podľa § 420 C. s. p. prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie preto podľa § 447 písm. c) C. s. p. ako neprípustné odmietol.

11. Najvyšší súd v dovolacom konaní úspešnému žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.